

En prop i hullet

19. afsnit i Onkel Svends jule-feuilleton

Pensionisten havde mistet en partiel protese med en række tænder. Det var ikke det eneste hul, det var ham meget om at gøre men dyrt at få lukket.

Det var en mørk og stormfuld nat. Det isede i det hulrum, hvor pensionisten ind til fornylig havde haft sin partielle protese siddende.

Protesen var blevet trampet i stykker, da han ved et hændeligt uheld var faldet ned af en barstol i Bobs hytte.

Den røg ud af hans mund, fordi han havde løsnet den, den var nemlig begyndt at gnave og genere ham.

I situationen var han lettet over at slippe af med den irriterende metalbøjle med seks-syv kunstige tænder. Men nu, hvor han havde hørt fra en anden

gæst på værtshuset, hvad en ny og tilpasset protese koster, var han tynget af udsigten til en jul, hvor der ikke var råd til noget som helst.

Der kunne ikke blive tale om at købe en julegave til konen, selv om hun havde fortjent særlig opmærksomhed efter de prøvelser, han havde udsat hende for op til jul sidste år.

Han fik aldrig lov at glemme det øjeblik, hvor hun løb skrigende op ad trappen fra kælderen, hvor der vrimlede med rotter, som han havde lokket frem ved at fjerne en afløbsrist og lægge lokkemad ud. Han havde jo brug for levende mål, mens han trænede med sin luftpistol til at blive Humlebys førende skadedyrs-bekæmper.

Den kælder var blevet roden til meget ondt – især mellem ham og konen. Hun nægtede stadig at gå i kælderen, selv om det var der vaskemaskinen stod og hvor de hentede brænde til brændeovnen. Det havde kostet ham meget ekstra arbejde.

Der havde i snart et helt år ikke vist sig en eneste rotte i kælderen, men det ville konen ikke tro på.

Pensionisten mistænkte hende efterhånden for at misbruge uskyldige rotter som undskyldning, fordi hun ikke gad vaske tøj og hente brænde.

Nu skulle han så hjem og fortælle hende, at deres jul blev ødelagt af en tandlægeregning, hvis hun da kunne forstå, hvad han sagde. Det var svært at tale rent med et stort uregelmæssigt hul i tandrækken.

Pensionisten var ikke mere beruset end, han var i stand til at gøre sig tanker om, hvordan han kunne supplere sin sparsomme folkepension med lidt sorte penge. Han ville gerne finde på et eller andet, der kunne afbøde konens bebrejdelser.

Han standsede på fortovet ved indkørslen til Küchlersgade og spekulere-

Pensionisten kunne godt selv se, at hans julehjerter så meget hjemmelavede ud sammenlignet med de andre boders fine ting på julemarkedet.

de på, hvordan han kunne tjene lidt til julen.

Mens han stod der, blev han indhentet af den berygtede rør lægger, der også havde været på Bobs Hytte men som han indtil nu havde holdt sig på størst mulig afstand af.

”Jeg hørte, at du kom til at jokke i dit eget gebis, det bliver en dyr omgang”, sagde rør læggeren.

”Jeg aner ikke, hvordan jeg skal rejse penge – det ender med en tandløs jul”, svarede pensionisten.

”Du lader bare som ingenting og venter til, det bliver frost. Så går du ud og pisser en glidebane på fortovet. Der falder du så og lader som om, det var der, du ødelagde gebisset, så hænger regningen på den husejer, der har ansvaret for det stykke fortov”.

Pensionisten kunne umiddelbart godt lide rør læggerens forslag. Det bedste ved det var, at han selvfølgelig så ville vælge fortovet uden for det hjørnehus, rør læggeren delte med to andre, som vist heller ikke fortjente pæne folks respekt.

Problemet var, at det ville være helt umuligt at skjule hullet i tandrækken for konen for ikke at nævne svigerdatteren, som faktisk ejede det hus, hvor de boede på anden sal. Svigerdatteren var noget stort i politiet, så han ville ikke slippe godt fra noget, der lignede forsikringsvindel.

Da den berygtede rør lægger var gået ind gennem porten til sit eget hus, gik pensionisten langsomt videre op ad Küchlersgade.

Modet svigtede ham, da han nåede hjem, så han listede ned i kælderen for at udtænke en plan, inden han vovede sig op til konen på anden sal.

I kælderen slog det ham, at hele den store kasse med julepynt, som han havde haft stor glæde af sidste år, ikke var der mere. Den var røget ud sammen med alt, det andet, der var opbevaret i kælderen frem til det store skybrud den 2. juli.

2. juli stod hele kælderen under vand som det var tilfældet hos 77 andre i Humleby. Hvis alle i de 77 huse, der havde anmeldt oversvømmelse i kælderen til forsikringen, havde haft deres julepynt stående i kælderen, ville der jo være en skrigende mangel på ju-

lepynt – især af den gammeldags hjemmelavede slags, som folk netop havde det med at gemme år efter år.

Jule-hjerter – hvordan er det lige man gør?

Først køber man glanspapir, så klipper man, så fletter man, og så klistrer man en hank på – hvor svært kan det være?

Pensionisten blev pludselig i meget bedre humør.

Om få dage var der julemarked foran Beboerhuset. Der ville han udstille – og måske sælge – vareprøver på gammeldags julepynt, og så ellers tage mod ordrer. For han kunne umuligt på de få dage nå at lave julepynt nok til at imødekomme den store efterspørgsel.

Måske kunne han lave et julepyntsarrangement for børn i Beboerhuset og sætte dem i gang med at flette hjerter. Det var jo meget lettere for dem med deres små fingre.

– Julen er jo hjerternes fest, den her idé er der penge i – store sorte penge, tænkte han fornøjet.

Skybrud og hovedbrud

Skybruddet og kloakvand i kælderen havde i løbet af året sat mange tanker i gang hos ham. En artikel i Nabo havde inspireret ham til at gå til kommunen med et forslag, som han selv syntes var visionært. Regnvand skulle selvfølgelig slet ikke i kloakken. I hele Humleby var der en naturlig hældning ned mod Vesterfælledvej og Enghaveparken.

Man måtte forholdsvis enkelt kunne lede alt regnvand ind i vandløb, der kunne løbe ned gennem baghaverne i en dertil indrettet rende. Rindende vand som i Tivolis japanske anlæg ville gøre noget, som nu var et stort problem, til en herlighedsværdi.

I kommunen blev han affejet med, at de ikke havde planer om at omdanne Vesterfælledvej til en å, som de mente ville blive resultatet af hans plan. Han havde derefter fundet på en enklere løsning. I Nabo havde der stået noget om, at man kunne sikre sig mod kloakvand i kælderen ved at få sat en prop i for 8-10.000 kr..

En afsindig pris for en prop; – det måtte kunne gøres billigere.

Han gik i kælderen og kiggede på

det toilet, som under skybruddet havde været en veritabel geyser af stinkende kloakvand.

Hvis man nu fik støbt en cementprop, der var tilpasset toilettet og som kunne sættes i ved udsigt til skybrud og ellers tages op....

Det måtte være muligt!

Han gik hen i byggemarkedet på Vesterbrogade og købte en lille pose cement.

Nu gjaldt det så om at støbe en prop, som var til at hive op igen.

Han fandt et gammelt dørhåndtag på en hylde i kælderen. Den måtte kunne støbes ned i cementen på en måde, så der var noget at hive i.

Som en ekstra sikkerhed lykkedes det ham at få toilettet tømt for vand. Så smurte han bunden af toilettet med madolie, så cementen ikke ville gro fast.

Cementen rørte han til en tyk grød, som han hældte i toilettet. Håndtaget blev sat i, inden det størknede helt.

Mens cementen størknede regnede han ud, at der var sparet 8-9.000 kr.

Hvis han nu var beskeden og nøjedes med at tage 1000 kr. for sådan en prop, så kunne han alene i Humleby tjene 50.000 kr. Flere havde vel ikke et toilet i kælderen?

Da cementen var hærdet, indså han, at hans opfindelse ikke ville gøre ham rig. Cementproppen var urokkelig.

Selv om det bød ham meget imod, så han ingen anden udvej end at få fat i den berygtede rør lægger. Han vidste fra sin kone, at rør læggeren var en stærk mand, og propper i toiletter var vel en del af hans fag.

Han fik rør læggeren overtalt til at komme og kigge på en prop, der havde sat sig fast i kældertoilettet.

Rør læggerens latterbrøl, da han kiggede ned i toilettet, måtte kunne høres helt op på anden sal. Heldigvis var hans kone ikke hjemme.

Rør læggeren grinede hele vejen hen til Bobs hytte.

Da pensionisten senere gik ind for at få en genstand at styrke sig på, blev han skoset af bargæster, der lod som om de var meget interesseret i hans opfindelse.

Heldigvis var hans kone mere forstående, da han kom hjem og måtte fortælle hende, at toilettet i kælderens indtil videre ikke kunne benyttes, fordi han havde proppet det til:

”Jeg sætter alligevel ikke mine ben i den kælder. Det var da en rigtig god ide at sætte en prop i, så vi ikke længere risikerer oversvømmelse”. Konens bemærkning lusede oven på ydmygelsen i Bobs hytte.

Julemarkedet skuffede hans forventning. Han måtte indrømme, at hans få julehjerter så meget hjemmelavede ud i sammenligning med, hvad andre tilbød i deres boder. Enkelte kiggede på hans ting, men da de hørte, at han havde tænkt sig at tage penge for dem, så smilte de bare og gik videre til andre boder. Han fik ikke solgt et eneste hjerte.

Nu gik han her så her i en stormfuld nat med sit hul i tandrækken uden en eneste ide til, hvordan han skulle skaffe penge til julegaver, til øllet og til dagen og vejen.

Heldigvis tog konen det pænt, da han fortalte hende, at han var snublet over en hundesnor, fordi en ustyrlig hund, der stod bundet foran Netto i for lang snor var løbet ind foran ham for at snuse til en anden hund.

”Det var da godt, at der ikke skete andet end det med tænderne, og du har jo alligevel klaget over besvær med din protese. Nu kan du så få lavet et, der passer bedre”.

Efter konens trøstende ord fik pensionisten sig en god nats søvn. Dagen efter så han lysere på det hele.

Uden for havde stormen lagt sig.

Da han kiggede ud, så han sneen dale stille over Humleby.

Længere henne på dagen havde sneen lagt et fint hvidt tæppe overalt.

Solen skinnede fra en frostklar himmel.

Sådan en dag kunne man kun være i godt humør.

Trods de ydmygelser han havde været igennem, vovede han sig alligevel ind på Bobs hytte for at hilse på den yppige servitrice, som altid havde været elskværdig, og som hav-

de forsvaret ham, når rørlæggeren og andre grinede ad ham.

Han fik en sjælden hjertelig modtagelse – ikke kun fra servitricen men også fra de andre gæster.

”Nu skal du høre – stamgæsternes spareklub lægger lidt til side hver uge, som vi plejer at fyre af på en festmiddag ude i byen og en tur i Cirkusrevyen eller noget tilsvarende. Det har vist sig, at der er mere stemning for at holde festen her og få maden bragt ude fra.

Det sparer os for en masse penge. Og så har vi besluttet at give dig et tilskud til nye tænder. For det var vist ikke kun din egen skyld, at du trimlede ned af barstolen den aften. Der var jo en del tummel, og flere var lige så højt oppe som dig”.

Pensionisten var målløs: ”Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige”, fik han sagt.

”Så lad være med at sige noget, du er alligevel svær at forstå så længe du døjer sådan med de tænder, der ikke er der.”

”Jamen så bliver det alligevel en glædelig jul”, læspede pensionisten.

”Det gør det i hvert fald”, svarede den yppige servitrice.

Onkel Svend